സാഹിത്യ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയവും മലയാള നോവൽ സാഹിത്യചരിത്രവും: ഒരു വിമർശനാത്മക സമീപനം

രമ്യ എസ്.

ഗവേഷക, സാമൂതിരി ഗുരുവായൂരപ്പൻ കോളേജ്, കോഴിക്കോട്

പ്രബന്ധ സംഗ്രഹം

സാഹിത്യചരിത്രപഠനത്തിനുള്ള വിമർശന പദ്ധതികളിൽ ശ്രദ്ധേയമായിട്ടുള്ള സാഹിത്യ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെ സൂക്ഷ്മതയിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് സാധ്യമായിട്ടുള്ള ആശയ പദ്ധതിയാണ്. ഈ ഒരു ആശയ പദ്ധതിക്കുള്ളിൽ നിന്നു കൊണ്ട് ഡോ.കെ.എം. തരകന്റെ മലയാള നോവൽ സാഹിത്യ ചരിത്രത്തെ വിമർശനാത്മകമായി വിലയിരുത്തുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധം.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ: സാഹിത്യ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം– നവോത്ഥാനം–റിയലിസ്റ്റ്

മലയാളഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും നൂറ്റാണ്ടുകൾ പഴക്കമുണ്ടെങ്കിലും ആ ചരിത്രത്തിന് ഒരു ആധികാരികരേഖയുണ്ടാവുന്നത് 1881-ൽ എഴുതപ്പെട്ട പി.ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ മലയാളഭാഷാചരിത്രത്തോട് കൂടിയാണ്. മലയാള സാഹിത്യ ചരിത്രത്തെ വിമർശനാത്മകമായി സമീപിക്കുന്ന സാഹിത്യ ചരിത്രവിജ്ഞാനീയം എന്ന ആശയ പദ്ധതി ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നതാവട്ടെ പിന്നെയും ഒരു നൂറ്റാണ്ട് കഴിഞ്ഞാണ്. സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളുടെ സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവും പ്രത്യയശാസ്ത്രപരവുമായ ദൗത്യങ്ങളെന്തായിരുന്നു എന്ന അന്വേഷണമാണ് സാഹിത്യചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം ലക്ഷ്യം വെക്കുന്നത്.

സാഹിത്യചരിത്രപഠനത്തിനുള്ള വിമർശനപദ്ധതികളിൽ ശ്രദ്ധേയമായിട്ടുള്ള സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെ

സൂക്ഷ്മതയിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് സാധ്യമായിട്ടുള്ള ആശയപദ്ധതിയാണ്. ഈ ഒരു ആശയ പദ്ധതിക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട്. ഡോ.കെ.എം. തരകന്റെ മലയാളനോവൽസാഹിത്യചരിത്രത്തെ വിമർശനാത്മകമായി വിലയിരുത്താൻ ശ്രമിക്കുയാണ് ഈ പ്രബന്ധം.

മലയാളനോവലിന്റെചരിത്രം അടയാളപ്പെടുത്താൻ ഒട്ടുമിക്ക സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളും ഇടംകണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിലെ പ്രഥമ സാഹിത്യചരിത്രം മുതൽ ഇങ്ങോട്ടു പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഒരു അധ്യായമോ, ഒരു ഭാഗം തന്നെയോ നോവൽ ചരിത്രം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതിനായി മാറ്റിവെച്ചതായി കാണാം. നോവൽ സാഹിത്യം (എം.പി. പോൾ, 1930), മലയാളനോവൽസാഹിത്യചരിത്രം (ഡോ.കെ.എം.തരകൻ, 1970) ചരിത്രനോവൽ മലയാളത്തിൽ (കല്പറ്റ ബാലകൃഷ്ണൻ, 1986) മലയാള നോവൽ 'പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ' (ഡോ.ജോർജ്ജ് ഇരുമ്പയം) എന്നീ കൃതികൾ നോവൽ സാഹിത്യത്തിനുമാത്രം പ്രാധാന്യം നൽകികൊണ്ടുള്ള വിശദപഠനമാണ്. മറ്റു നോവൽ സാഹിത്യ ചരിത്ര കൃതികളിൽനിന്നും മലയാള നോവൽ സാഹിത്യ ചരിത്രത്തെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത്. അത് മലയാള നോവലിന്റെ വികാസചരിത്രത്തെ ഏറെക്കുറെ സമഗ്രമായി പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന എന്നതാണ്.

സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം

ചരിത്രം എന്നത് ഭൂതകാലത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള രേഖയാണ്. സംഭവങ്ങളെ ഏറ്റകുറച്ചിൽ കൂടാതെ രേഖപ്പെടുത്തുകയാണ് ചരിത്രരചനയിൽ ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ എല്ലാ സംഭവങ്ങളും ചരിത്രലേഖനത്തിന് അർഹമാകുന്നില്ലെന്നും സമൂഹത്തെ ചലിപ്പി ച്ചിട്ടുള്ള രാഷ്ട്രീയമോ സാംസ്കാരികമോ ആയ സംഭവങ്ങളാണ ചരിത്രമായി സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതെന്നും സാംസ്കാരിക മണ്ഡലത്തിലെ സംഭവങ്ങൾ ഏതാണെന്ന് ചോദിച്ചാൽ സാഹിത്യകൃതികളാണെന്നും ഇത്തരം കൃതികളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള അവലോകനമാണ് സാഹിത്യചരിത്രമെന്നും കെ.എം. ജോർജ്ജ് വ്യക്തമാക്കുന്നു. (സാഹിത്യവിജ്ഞാനവും വിജ്ഞാനസാഹിത്യവും; 1983, 95).

സാഹിത്യസംബന്ധിയായ കാര്യങ്ങളുടെ ഒരു പ്രമാണരേഖയാണ് സാഹിത്യ ചരിത്രഗ്രന്ഥം. അതിൽ കടന്നുകൂടുന്ന ചെറുതും വലുതുമായ ഏത് പിഴവും അനുവാചകനിൽ തെറ്റിദ്ധാരണയുളവാക്കും. തെളിവുകളെ യുക്തിപരമായും തെളിവായും, അവതരിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രദ്ധയും ഗുണദോഷ മർമ്മജ്ഞതയും നിക്ഷ്പക്ഷ തയും സാഹിത്യ ചരിത്രരചയിതാവിനുണ്ടാകണം.

എന്ന് ഡോ. എം. ലീലാകുമാരി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. (മലയാളസാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങൾ, 2000, 48) എന്നാൽ ഒരു ചരിത്രകാരനും നിഷ്പക്ഷനല്ല. ഓരോ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളും രചിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ചരിത്രകാരന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്ര കാഴ്ചപാടുകളും, താല്പര്യങ്ങളും പക്ഷപാതിത്വവും ചരിത്രരചനയെ സ്വാധീനിക്കും. ചരിത്രരചനയ്ക്കു വേണ്ട ഉപദാനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ ഏതൊക്കെ കൊള്ളണം, ഏതൊക്കെ തള്ളണം എന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നത് എഴുത്തുകാരന്റെ നിലപാടാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ചരിത്രരചനയും ഒരു ആഖ്യാനമാണ് എന്ന് വിലയിരുത്തുന്നത്. രാധാകൃഷ്ണൻ ഇളയിടത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ നിർദോഷകരമായ സാഹചര്യത്തിൽ നടക്കുന്ന ഒന്നല്ല ചരിത്ര രചന. രാഷ്ട്രം, ദേശം, വംശം, ജാതി, വർഗം, ലിംഗം എന്നിങ്ങനെ നിരവധി ഘടകങ്ങളാൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെടുകയും വിശാലമായ സാമൂഹിക പ്രകരണത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന നിർമ്മിതിയാണിത്. (രാധാകൃഷ്ണൻ ഇളയിടത്ത്; 2015,41) ഈ ഒരു സാഹചര്യത്തിലാണ് സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം പ്രസക്തമാകുന്നത്.

സാഹിത്യചരിത്ര പഠനത്തിനുള്ള വിമർശനപദ്ധതികളിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ് സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം. നിലനിൽക്കുന്ന സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെ സൂക്ഷ്മതയിൽ മനസിലാക്കാനും പ്രശ്നവൽക്കരിക്കാനും കെൽപ്പുള്ള ആശയ പദ്ധതിയാണിത് (രാധാകൃഷ്ണൻഇളയിടത്ത്;2015, 39) ആധികാരികമായി കരുതപ്പെടുന്ന സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെ വിമർശനവിധേയമാക്കുകമാത്രമല്ല പുതിയ സാഹിത്യചരിത്ര നിർമ്മാണ സാധ്യതകൾ മുന്നോട്ട് വെയ്ക്കാനും സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞനീയത്തിന് കഴിയുന്നു. തിരുത്തലുകൾക്ക് സാഹിത്യ ചരിത്ര വിജ്ഞനീയത്തിൽ മുഖ്യസ്ഥാനമുണ്ട്. പരമ്പരഗതമായി ആർജ്ജിച്ചെടുത്ത അറിവുകളുടെ ശാസ്ത്രീയത ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് യുക്തിസഹവും, കാലാനുസൃതവുമായ തിരുത്തലുകളിലൂടെ സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം നിലനിൽക്കുന്ന ഓരോ സഹിത്യ ചരിത്രത്തിലും ഇടപെടുന്നു.

മലയാളനോവൽസാഹിത്യചരിത്രം സം ഗ്രഹം

മലയാളനോവൽചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളെകുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണമാണ് ഡോ. കെ.എം. തരകന്റെ മലയാളനോവൽസാഹിത്യ ചരിത്രം. 1978-ൽ കേരള സാഹിത്യഅക്കദമിയാണ് ഈ കൃതി ആദ്യമായി പ്രസദ്ധീകരിച്ചത് മൂന്ന് പതിപ്പുകൾ ഈ കൃതിയ്ക്ക് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. 2005-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ മൂന്നാം പതിപ്പാണ് ഈ പഠനത്തിന് ആധാരം. അഞ്ച്

ഭാഗങ്ങളായിട്ടാണ് മലയാളനോവൽചരിത്രത്തെ ഇതിൽ ക്രമീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആദ്യഭാഗം നോവലിന്റെ ഉത്ഭവം, വികാസം എന്നിവയെകുറിച്ച് വിശദമാക്കുന്നു. പിന്നീട് 1864 മുതൽ 1940 വരെയും, 1940 മുതൽ 1963 വരെയും 1963 മുതൽ നാളിതുവരെയുള്ളത് എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുഘട്ടങ്ങളിലായി മലയാളനോവൽസാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയും വികാസവും വിലയിരുത്തുന്നു. സമാപനം എന്ന അവസനഭാഗം വിമർശനം നോവൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ വഹിച്ച പങ്കിനെ കുറിച്ചാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. 1978-ന ശേഷം മലയാളത്തിലിറങ്ങിയ ശ്രദ്ധേയമായ നോവലുകളെ കുറിച്ചുള്ള പഠനം അനുബന്ധമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

മലയാള നോവൽ സാഹിത്യ ചരിത്രം വിമർശനാത്മക സമീപനം

മലയാള നോവലിന്റെ ചരിത്രവഴികളെ സൂക്ഷ്മതയോടെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ഡോ.കെ.എം. തരകന്റെ മലയാള നോവൽ സാഹിത്യ ചരിത്രം സാഹിത്യ ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏറെ ശ്രദ്ധേയമായ കൃതിയാണ്. സാഹിത്യ ചരിത്രകാരന്മാർ വർത്തമാന കാലഘട്ടത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഭൂതകാല സാഹിത്യ സംഭവങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വരുന്ന അപാകതകൾ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ചില അപാകതൾ വരുത്താറുണ്ട്. സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ രീതി ശാസ്ത്രങ്ങളും കാഴ്ചപ്പാടുകളും മലയാളനോവൽ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ ഇത്തരത്തിൽ ചില വിള്ളലുകൾ ദർശിക്കാവുന്നതാണ്

നോവൽ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ആദ്യഭാഗത്ത് നോവലിന്റെ ചരിത്രവും പ്രത്യേകതകളും രേഖപ്പെടുത്തുന്നു മലയാളത്തിൽ നോവെലെന്ന സാഹിത്യരൂപം രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതിന് ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിലെ നോവലുകൾ മിഷനറിമാർ അച്ചടി തുടങ്ങിയവ ചെലുത്തിയ സ്വാധീനം വ്യക്തമാക്കുന്ന പാശ്ചാത്യസങ്കല്പത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ് കെ എം. തരകൻ നോവൽ സങ്കല്പ്പവും ചരിത്രമാതൃകകളും രചനാരീതിയും രൂപപെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് പാശ്ചത്യ സാഹിത്യത്തിലെ നോവല്ല റൊമാൻസ്, മിത്ത് എന്നിവയോട് നോവലിനുള്ള സ്വധീനം ഉദാഹരണങ്ങളിലൂടെ വ്യക്തമാക്കാൻ ചരിത്രകാരന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

മലയാളത്തിലെ ആദ്യനോവലെന്നവിശേഷണം നൽകേണ്ടത് ഘാതകവധത്തിനാണ് എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ പരാമർശിക്കുമ്പോൾ കുന്ദലതയാണ് ആദ്യ നോവലെന്ന് ഡോ. കെ.എം. തരകൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നാൽ കുന്ദലതയുടെ ഇതിവൃത്തത്തിന് അനുഭവ രസികതയോ,

രചനാ വൈശിഷ്ട്യമോ അവകാശപ്പെടാൻ കഴിയില്ല എന്നും അതിനാൽ ആദ്യത്തെ ലക്ഷണമൊത്ത നോവൽ ഇന്ദുലേഖയാണെന്നും വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഭാവശില്പം, സംഭാഷണരചന ആഖ്യാനശൈലി, പാശ്ചാത്തലസംവിധാനം എന്നിങ്ങനെയുള്ള എല്ലാഘടകങ്ങളും ശില്പവുമായി ഇണങ്ങുമ്പോഴാണ് നോവലെന്ന സാഹിത്യരൂപം പൂർണ്ണത കൈവരിക്കുന്നത് എന്ന വീക്ഷണമാണ് ഇന്ദുലേഖയെ ലക്ഷണമൊത്ത നോവലായി അവരോധിക്കാൻ കാരണം. സി.വിക്കും ചന്തുമേനോന്റെയും നോവൽ ചരിത്രത്തിൽ വലിയ പ്രധാന്യം നല്കുകയും തുടർന്നുണ്ടായ മറ്റ് നോവലുകളെ സി.വി.യുടേയും ചന്തുമേനോന്റേയും നോവലുകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി പരിഗണിക്കുകയുമാണ് ഉണ്ടായത്. ഇതിനു കാരണം ഇവരെപ്പോലെ പ്രതിഭാശക്തി പ്രദർശിപ്പിച്ച നോവലിസ്റ്റുകൾ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നതാവാം.

ആദ്യകാല മലയാളനോവലുകളെ അവയുടെ പ്രധാന്യം അനുസരിച്ച് സാമൂഹിക നോവലുകൾ, റൊമാൻസുകൾ ഉൾപ്പെടയുള്ള ചരിത്രാഖ്യായികകൾ, അപസർപ്പകകഥകൾ, രാഷ്ട്രീയകഥകൾ, എന്നിങ്ങനെ നാലുവകുപ്പുകളായി തിരിക്കുന്നു ചരിത്രകാരൻ. എന്നാൽ ഇവയിൽ സാമൂഹിക നോവലുകൾക്കും ചരിത്രആഖ്യായികകൾക്കും നൽകുന്നതിന്റ നാലിലൊന്നു പ്രധാന്യംപോലും അപസർപ്പക നോവലുകൾക്കും രാഷ്ട്രീയ നോവലു കൾക്കും നൽകുന്നില്ല. അപസർപ്പകനോവലുകളിൽ അല്പമെങ്കിലും പരാമർശയോഗ്യമായ കൃതി ഭാസ്കരമോനോൻ മാത്രമാണെന്ന നിലപാടായിരിക്കാം ആ ഒരു നോവലിനെ കുറിച്ച് അല്പം പറഞ്ഞശേഷം മറ്റു നോവലുകളുടെ പേരും ഗ്രന്ഥകാരന്മരുടെ പേരും മാത്രം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആ ഭാഗം അവസാനിപ്പിച്ചതിനു കാരണം. ആദ്യഘട്ടത്തിൽ വിരലിലെണ്ണാവുന്നവ മാത്രമായിരുന്ന രാഷ്ട്രീയ നോവലുകൾക്കു നല്കിയ സ്ഥാനംപോലും ചരിത്രകാരൻ അപസർപ്പക നോവലുകൾക്ക് നൽകുന്നില്ല. അപസർപ്പക നോവലുകൾക്കും രാഷ്ട്രീയ നോവലുകൾക്കും പ്രധാന്യം കൊടുക്കാതെ പോയതിനു കാരണം അവയൊന്നും ഉത്കൃഷ്ട കൃതിയല്ലാത്തതുകൊണ്ടും അന്നത്തെ വായനാ സമൂഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ ഈ നോവലുകളൊന്നും ഉൾപെട്ടിരുന്നില്ല എന്നതുമാവാം.

സാമൂഹിക നോവൽ എന്ന നിലയിൽ ഇന്ദുലേഖയെ വളരെ വിശദമായി തന്നെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ചരിത്രകാരൻ സാമൂഹിക നോവലിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരുന്ന പരിഷ്കാരപ്പാതി, സരസ്വതീ വിജയം, അപ്ഫന്റെമകൾ, ഹരിദാസി എന്നീ നോവലുകൾ വിഷയ വൈചിത്ര്യം എന്ന

തലക്കെട്ടിനു കീഴിൽ വിഷയത്തിന്റെ പുതുമകൊണ്ട് സവിശേഷ ശ്രദ്ധ യാകർഷിച്ച നോവലുകൾ എന്നമുഖവുരയോടുകൂടിയാണ് പരിചയപ്പെ ടുത്തുന്നത്. നമ്പൂതിരി സമുദായത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന അനാചാരങ്ങൾ ക്കെതിരെ വെളിച്ചം വീശാൻ പ്രാപ്തിയുണ്ടായിരുന്ന അഫ്ഫന്റെ മകൾക്കും, അധഃകൃത സമൂഹത്തിന്റെ ജീവിതചിത്രീകരണം ആവിഷ്കരിക്കുകയും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റ മഹത്വം ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സരസ്വതി വിജയത്തിനും ചരിത്രകാരൻ നല്കിയ സ്ഥാനം കുറഞ്ഞുപോയി. എന്നാൽ സാമൂഹികനോവൽ എന്ന നിലയിൽ ഏറെ പ്രശംസിക്കപ്പെട്ട ഇന്ദുലേഖയാ വട്ടെ സമുദായിക നോവൽ എന്ന വിശേഷണത്തിനാണ് കൂടുതൽ അർഹമാ യിട്ടുള്ളത്. ഇന്ദുലേഖയിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നത് നായർ സമുദായത്തി ന്റെ ജീവിത ചിത്രീകരണമാണ്. ഒരുപക്ഷേ, അന്നത്തെ സമൂഹത്തിൽ സാമൂഹിക നോവലെന്ന നിലയിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ആസ്വാദകരുണ്ടായത് ഇന്ദുലേഖയ്ക്ക് ആയതുകൊണ്ടാവാം ഇന്ദുലേഖയ്ക്ക് സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ ഉയർന്ന സ്ഥാനം നൽകിയത് എന്നാൽ നേട്ടങ്ങളും, കോട്ടങ്ങളും പറയാൻ വേണ്ടി മാത്രം പരാമർശിച്ച പ്രേമാമൃതത്തിന്റെ സ്ഥാനം പോലും സരസ്വതീ വിജയത്തിനോ , അഫ്ഫന്റെ മകൾക്കോ നൽകിയില്ല.

സി.വി. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ എഴുതുന്നതിനു മുമ്പ് കേരളവർമ്മ അക്ബർ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ചരിത്ര നോവൽ എന്ന വിഭാഗത്തിൽ അതിന് സ്ഥാനം നല്കാതെ പോയത് തർജ്ജമ ആയതുകൊണ്ടാവാം. അതേസമയം ചന്തുമേനോനും സിവിയ്ക്കും ഈ പാശ്ചാത്യസ്വാധീനം ഒരുപാട് ഉണ്ടായി ട്ടുണ്ട്. ചരിത്രവും ഭാവനയും ഒത്തിണങ്ങുന്നതാണ് ചരിത്രനോവൽ എന്ന വീക്ഷണമായിരിക്കാം മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതിനും അക്ബറിനെ ഒഴിവാക്കുന്നതിനും പ്രേരിപ്പി ച്ചത്.

നവോത്ഥാന നോവലുകളുടെ ചരിത്ര-സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലം വിവരിക്കുമ്പോഴും നോവലിന്റെ പുഘട്ടം എന്ന നിലയിലും പശ്ചാത്യ മാതൃകകളാണ് ചരിത്രകാരൻഉപയോഗിക്കുന്നത് റിയലിസ്റ്റ് പ്രവണതകളുടെ വക്താക്കൾ എന്ന പേരിലാണ് നവോത്ഥാന നോവലി സ്റ്റുകളായ തകഴി, ദേവ് ബഷീർ എന്നിവരെ പ്രതിപാദിച്ചത്. ഇവരുടെ ജനശ്രദ്ധേയമായ നോവലുകളുടെ പഠനങ്ങളാണ് ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടു ള്ളത് വർഗ്ഗങ്ങളുടെ ചിത്രകാരനായിരുന്ന തകഴിക്ക് സിവിയെ പോലെ സമ്പൂർണ്ണജീവിതചിത്രണം ഇല്ലെന്ന് പറയുന്നത് സി.വി കണ്ട സമഗ്രമായ ജീവിതത്തെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ തകഴിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല എന്നതുകൊണ്ടാവാം.

ബഷീറിന്റെ പ്രധാന നോവലുകളായി പരിഗണിച്ചത് ബാല്യകാല സഖി, ന്റുപ്പപ്പാ ക്കൊരാനേണ്ടാർന്നു, പാത്തുമ്മയുടെ ആട്, എന്നിവയാണ്. ഇവിടെ മാനദണ്ഡം പ്ലോട്ടിന്റെ വൈശിഷ്ട്യമല്ല. മറിച്ച് ജനപ്രിയതയാണ്. ശബ്ദങ്ങൾ മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ എക്സിസ്റ്റൻഷ്യലിസ്റ്റ് കൃതി എന്ന് വിലയിരുത്തുന്നുണ്ടെങ്കിലും മാറിയ സമൂഹവും മനുഷ്യനും, അസ്തിത്വദുഖം, നിരർത്ഥകത തുടങ്ങിയ ആധുനികതയുടെ അടയാളങ്ങൾ എന്നിവ ഉൾക്കൊണ്ട നോവലിനെ നവോത്ഥാന നോവലായി പരിഗണിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഈ കൃതിയെ ആധുനിക കൃതിയായി വിലയിരുത്തേണ്ടതായിരുന്നു.

ദേവ്, തകഴി, ബഷീർ എന്നീ കാലഗണനക്കുള്ളിൽ നിന്നും പഠിച്ചതുകൊണ്ടാണ് വ്യക്തിപരമായി നോവലിൽ പുതിയ ഭാവുകത്വം കൊണ്ടുവന്ന എസ്.കെ. പൊറ്റക്കാടിനേയും ഉറൂബിനേയും അവരുടെ നോവൽ ഭാവുകത്വത്തിൽ പ്രത്യേകസ്ഥാനം നൽകാതെ പോയത്. മാത്രവുമല്ല ദേവിന്റെ കൃതികളെക്കാൾ സാഹിത്യമൂല്യവും സമഗ്രതയും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടു കൂടി പൊറ്റക്കാടിന്റെയും ഉറൂബിന്റെയും കൃതികൾ വേണ്ടത്ര ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടില്ല. ചരിത്രകാരന്റെ ചില സാഹിത്യപക്ഷപാതങ്ങൾ ഇവിടെ ദർശിക്കാം. ഉള്ളടക്ക സ്വഭാവം മുൻനിർത്തി കോവിലൻ, പാറപ്പുറത്ത്, എന്നിവരെ പട്ടാള നോവലിസ്റ്റുകളായാണ് കാണുന്നത്. ഇവരുടെ വീക്ഷണങ്ങളെ ഔദ്യോഗിക പ്രമേയത്തിൽ ഒതുക്കുകയാണ് ഇതിലൂടെ ചരിത്രകാരൻ ചെയ്തത്. കോവിലന്റെ ഏറ്റവും നല്ല കൃതിയെന്ന് വിലയിരുത്തപ്പെട്ട തോറ്റങ്ങൾ, പാറപ്പുറത്തിന്റെ അരനാഴികനേരം എന്നീകൃതികൾക്കൂടി പരിഗണിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ സാമൂഹികനോവലിസ്റ്റ് എന്നോ റിയലിസ്റ്റിക്ക് നോവലിസ്റ്റ് എന്നോ ആയിരുന്നു കോവിലൻ വിലയിരുത്തപ്പെടുക. പാറപ്പുറത്തിന്റെ അരനാഴികനേരമാകട്ടെ ബോധധാരനോവൽ സങ്കേതത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട മനോഹരമായ നോവലാണ്. ചരിത്രകാരന്റെ ചില സാമാന്യവത്ക്കരണങ്ങൾ എഴുത്തുകാരെ അല്ലെങ്കിൽ നോവലിനെ അതിന്റെ തനിമയിൽ നോക്കിക്കാണുന്നതിന് തടസ്സമായിട്ടുണ്ട്.

അഭിരുചിയുടെ ഇടിവ്–ഫോർമുലകൾ എന്ന തലക്കെട്ടിനു കീഴിൽ അനുവാചകരുടെ സംഖ്യവർദ്ധിച്ചതോടെ, നോവലിനെ കേവലം വിനോദോപാധി എന്നതിനപ്പുറം ഗൗരവപൂർവ്വം കണക്കാക്കാത്തവരുടെ സംഖ്യയും വർദ്ധിച്ചു എന്നും അവരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഗാഢമായ ജീവിതദർശനമില്ലാത്തവരും, രചനാപാടവം കഷ്ടിയായവരുമായ നോവലിസ്റ്റുകൾ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തുവെന്നും ചില ഫോർമുലകളെല്ലാം കൂട്ടി

യോജിപ്പിച്ചൽ ഇവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നോവലായി എന്നുമുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾ ജനപ്രിയ നോവലുകളെ ലാക്കാക്കിയുള്ളവയാണ്. മുട്ടത്തുവർക്കി ഉൾപ്പെടുന്ന ജനപ്രിയ നോവലിസ്റ്റുകൾക്ക് ഒട്ടും പ്രാധാന്യം നൽകാതിരുന്നതും ജനപ്രിയ നോവലിന്റെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കി അതിന് ആസ്വാദകരുടെ ഇടയിൽ ഉള്ളസ്ഥാനം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതിനോ സാധാരണക്കാരുടെ ഇടയിൽ വായനാശീലം വളർത്തുന്നതിൽ ജനപ്രിയ നോവലുകൾ വഹിച്ച പങ്ക് വ്യക്തമാക്കുന്നതിനോ ചരിത്രകാരന് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല .

ആധുനികതയുടെ മുഖ്യസവിശേഷതകളായ അന്തർമുഖത, ശൂന്യതാബോധം, പുതിയ സാമൂഹിക ദർശനം ഇവയുടെയെല്ലാം മുഖ്യവക്താവായി അവതരിപ്പിച്ചത് എം.ടി.യെയാണ് എം.ടി.യുടെ ഓരോ നോവലും നാലുകെട്ടിന്റെ തുടർച്ചയാണെന്നും കഥാപാത്രങ്ങൾ അപ്പുണ്ണിയുടെതന്നെ വിവിധ ഭാവങ്ങളാണെന്നും പറയുന്ന ചരിത്രകാരൻ ഇതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്ഥമായ ഒരു നോവൽ മഞ്ഞാണെന്ന് അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ആധുനികതയിൽ എത്തി നിൽക്കുന്ന നോവലുകളെ പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ ഘടനാപരമായി വിലയിരുത്താൻ ചരിത്രകാരന് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കാരണം നോവൽ സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തിന്റെ അടയാളപ്പെടുത്തലിൽനിന്നും വ്യക്തിജീവിതത്തിലേക്ക് മാറിയപ്പോൾ ആഖ്യാനഘടനയിൽ മാറ്റംവന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ആധുനികതയിൽ പരാമർശിച്ച നോവലുകൾ ഘടനാപരമായ പഠനത്തിന് വിധേയമാക്കാതിരുന്നത്.

പുരുഷ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ വീക്ഷണകോണിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് നോവൽസാഹിത്യചരിത്രം രചിക്കപ്പെട്ടത്. രാജലക്ഷ്മി, വത്സല, തുടങ്ങിയ എഴുത്തുകാരികളുടെ നിര നമുക്കുണ്ടായിട്ടും പുരുഷനോവലിസ്റ്റുകൾക്ക് നൽകിയ പ്രാധാന്യം സ്ത്രീ നോവലിസ്റ്റുകൾക്ക് നൽകിയില്ല. ലളിതാംബിക അന്തർജനത്തിന്റെ അഗ്നിസാക്ഷി ഏറേ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ട കൃതിയായിരുന്നിട്ടുകൂടി സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ അനുബന്ധത്തിൽ രണ്ട് ഖണ്ഡികയിൽ ഒതുങ്ങി. സ്ത്രീപക്ഷരചനയ്ക്ക് മാർഗ്ഗദർശിയായിരുന്നിട്ടു കൂടി രാജലക്ഷ്മിയെ മറ്റേതൊരു നോവലിസ്റ്റിന്റെയും ഗണത്തിൽപ്പെടുത്തി വിശദീകരിച്ചതല്ലാതെ പെണ്ണെഴുത്തിന്റെ ശക്തി ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ ചരിത്രകാരന് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല ഒരുപക്ഷേ, നോവൽ സഹിത്യ ചരിത്രം രചിക്കപ്പെട്ട കാലഘട്ടത്തിൽ സ്ത്രീ അനുഭവം, സ്ത്രീ ഭാഷ, സ്ത്രീ എഴുത്ത് എന്നിവയ്ക്കൊന്നും പ്രധാന്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും വ്യക്തിത്വമുള്ള

സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങൾ സാഹിത്യത്തിൽ മുന്നേതന്നേ ചർച്ചയിരുന്നിട്ടു കൂടി പെണ്ണ് പെണ്ണിനെയെഴുതുമ്പോൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഭാവുകത്വം അടയാളപ്പെടുത്താൻ ചരിത്രകാരനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നത് മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ പോരായ്മയായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. ഇതോടൊപ്പം ആധുനിക നോവലിന്റെ മറ്റൊരു മുഖം വിശേഷിപ്പിച്ച സറ്റയറിനെ അതിന്റെ സവിശേഷതകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിശദീകരിക്കുന്നതിനോ എൻ.പി. മുഹമ്മദ്, വി.കെ.എൻ. തുടങ്ങിയ ആക്ഷേപഹാസ്യ നോവലിസ്റ്റുകളെ ഒരു ഗണമായികണ്ട് കൃതികളുടെ സവിശേഷത വിലയിരുത്തുന്നതിനോ കഴിയാതെ പോയി.

നോവൽ കഥയിൽനിന്നും വ്യക്തിയിൽ നിന്നും, സമൂഹത്തിൽ നിന്നും മനുഷ്യനിൽ നിന്നും ശുദ്ധമായ ദർശനത്തിലെത്തിച്ചേർന്ന ഘട്ടത്തെ കുറിക്കുന്നവയാണ് ആനന്ദിന്റെ നോവലുകൾ. ആനന്ദിനെ ഒറ്റപ്പെട്ട നോവലിസ്റ്റായി അടയാളപെടുത്തുന്നു ണ്ടെങ്കിലും ആധുനികതയുടെ പ്രത്യേകതകൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തുടർച്ചയെന്നോണമാണ് പരിഗണിക്കുന്നത്. എം.ടി. യുടെ സങ്കല്പത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് ആനന്ദിന്റെ ദർശനം രൂപപ്പെടുത്തിയത്. ആധുനികതയെ അടയാളപ്പെടുത്തുമ്പോഴും ഒ.വി വിജയന്റെ ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസത്തിലെത്തുമ്പോൾ നോവലിനെ സമൂഹികമായി കാണാനുള്ള കഴിവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. നോവലുകളുടെ ജനാസ്വാദ്യതയെ പരിഗണിച്ചു കൊണ്ട് സാമൂഹികമായി കാണാനുള്ള ശ്രമമായിരുന്നു അദ്ദേഹം നടത്തിയിരുന്നത്. എന്നാൽ ആധുനികതയിൽ എത്തിയപ്പോൾ നോവലുകളുടെ ഉള്ളടക്കത്തിലും ആഖ്യാനത്തിലും വന്ന സവിശേഷതകൾ അദ്ദഹത്തിന് സാമൂഹികമായ വിലയിരുത്തലിന് തടസ്സമായിമാറി. ഓരോകാലഘട്ടത്തിലും ശ്രദ്ധേയരായ എഴുത്തുകാരുടെ ശ്രദ്ധേയമായ കൃതികൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത് അവരുടെ കൃതികളുടെ സവിശേഷതകളിലൂടെ മറ്റ് നോവലിസ്റ്റുകളെ വിലയിരുത്തുന്ന സമ്പ്രദായമാണ് ചരിത്രകാരൻ സ്വീകരിച്ചത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മലയാളനോവൽചരിത്രത്തിന്റതന്നെ നാഴികകല്ലായി മാറേണ്ടിയിരുന്ന ചില എഴുത്തുകാരും, കൃതികളും വേണ്ടത്ര ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടാതെ പോയി എന്ന പരിമിതി മലയാളം നോവൽ സാഹിത്യചരിത്രത്തിനുണ്ട്. പാരമ്പര്യമായ നിലപാടുകളിൽ നിന്ന് കാലനുസൃതമായ മാറ്റങ്ങളിലൂടെ, ഓരോ സാഹിത്യചരിത്രവും വിലയിരുത്തപ്പെടണം എന്ന സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്നുകൊണ്ട് വിലയിരുത്തുമ്പോൾ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഗണനീയമായ സ്ഥാനം

ലഭിച്ച നോവൽസാഹിത്യചരിത്രത്തിനും ചില പരിമിതികളുണ്ട് എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം

ഗ്രന്ഥ സൂചി

അബ്ദുറഹ്മാൻ, 1978: ചരിത്രപഠനത്തിന് ഒരു ആമുഖം കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

ജോർജ്ജ് കെ.എം., 1983: സാഹിത്യ വിജ്ഞാനവും വിജ്ഞാന സാഹിത്യവും നാഷൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം.

ലീലാകുമാരി, 2000: ഒന്നാമത്തെ സാഹിത്യചരിത്രം മലയാള സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങൾ പി.കെ പരമേശ്വരൻ സ്മാരകട്രസ്റ്റ്, തിരുവനന്തപുരം.

രാധാകൃഷ്ണൻ ഇളയിടത്ത്, 2015: പൂതപ്രബന്ധം സാഹിത്യ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയവും സംസ്കാര പഠനവും, ഇൻസൈറ്റ് പബ്ലിക്ക കോഴിക്കോട്.

തരകൻ കെ.എം., 2005: മലയാള നോവൽ സാഹിത്യ ചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ

Email: sremyajayesh@gmail.com